

Ὅτε πρὶν δύσῃ ὁ Φοῖβος εἰς κόλπους θαλάσσης εὐ-  
[ρείας,

τῆς Νυκτός τότε τὸ φάσμα, τὸ ἰνδαλμ' αὐτοῦ ἀπολέσαν  
μέλανα πέπλον ἐνδύεται, μέλαιναν πτέρυγ' ἀπλόνει  
εἰς τῶν ἀέρων τὰ ἄχροα ὕψη, σκοτίζει τὴν φύσιν·

Καὶ στόνον χέον γλυκὺν μὲ τῆς αὔρας τὸ ἥρεμον  
[πνεῦμα,

ὅστις δροσίξει τὰ στήθη παρήγορος τοῦ ἀγρυπνοῦντος  
δάκρυα χρυσολαμπὴ εἰς τὰ ὕψη, τὰ ἄστρα σκορπίζει.

Κλαῦσον, ὦ Νῦξ, συμπαθῶς ἂν τὰ σκότη τὸ δάκρυ  
[σου λυεῖ!...

Ἔως οὐ λάμπῃ καὶ πάλιν ὁ Φοῖβος χρυσοῦς, κ' ἡ  
[ἀκτίς του,

χύνουσα ἅγιον φῶς, ὡς μεϊδιάμα τῆς εὐσπλαγχνίας,  
σδέσῃ τῆς χήρας αὐτοῦ κάθε δάκρυ· εἰς φαιδρότητος

[φέγγῃ!

ᾠ! εἶθε κάθε δάκρυ μας ὡς φέγγος τῶν ἀστέρων,  
νὰ διαλύῃ εὐσπλαγχνον τοῦ πόνου τὰς σκοτίας!

ὦ! εἶθε κάθε στόνος μας ὡς πνεῦμα τῶν ἀέρων  
νὰ δύνῃ μὲ τὴν δρόσον του φλόγα πτωχῆς καρδίας!..

... ᾠ! εἶθε, εἶθε πάντοτε εὐδίας Φοῖβος χαίρων

νὰ σελαγίζῃ, τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξιν χρυσόνων,  
κ' ἐλπίδος Θείας ἥλιος, ἰδανικῶς μαρμαίρων,

νὰ δύνῃ μὲ μεϊδιάμα τὰ δάκρυα τῶν πόνων!...

ᾠ, χαίρετε, ὠραῖοι ἀστέρες! χαίρετε, μαρμαρῶ-  
σοντα ἥρεια, κρυσταλλώδη δάκρυα τῆς τοῦ Θεοῦ  
ἐρώσης Νυκτός!

Ἄλλ' ἐκεῖ ἔνθα ἐπυκνοῦντό πως τὸ ὑπόγλυκον τοῦ  
αἰθρίου ὕψους σκότος, ἐκεῖ ἔνθα λευκάζοντά τινα νε-  
φελώματα, ὡς ὑπῶχοι μαργαρίται σκιερῶς πως ὑπέ-  
λαμπον τρεῖς ἀστέρες, τρεῖς σπινθηροβόλοι ἀδελφοὶ  
ἀδελφάντες, φκεινῶς ἐν αὐτοῖς διχπρέποντες, ἐφαί-  
νοντο ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν μόνον στιλβόντων γειτόνων  
αὐτῶν.

ᾠ! ἦτο θεῖον τὸ φῶς τῶν ἐκείνων· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ  
προσηλωθέντες ἠδυνάτουν ν' ἀπροσπασθῶσιν ἀπ' αὐ-  
τῶν. ᾠ φῶς τῆς ψυχῆς δεσπόζον, ὦ γλυκὺ σιωπηλὸν  
ἄσμα ὑπὸ φέγγους μορφήν! πρὸς τί συνέχεις ἀναχή-  
τως τὴν ψυχὴν πρὸς τὸν Οὐρανὸν ὡς ποτε ἡ μάχος  
τῶν Σειρήνων ὠδῇ τὸν νοσταλγοῦντα ποντοπόρον παρὰ  
τὴν ὀλεθρίαν ρηγμίνα;

— ᾠ Νῦξ μελανείμων! ἐκ τῶν σῶν ἄρα καλλι-  
βλεφάρων ὀμμάτων ἀπεσταλάχθη ἡ τῶν ἀδαμάντων  
ἐκείνων φλογοβόλος τριάς; Ἄλλὰ πῶς, τότε, δὲν  
σοὶ κατέκλυσε τὰ βλέφαρα διὰ τοῦ μαρμαίροντος  
πυρός της;...

Οὐχί! δὲν εἶναι ἐκεῖνα, ὡς πάντα, δάκρυα τῆς  
Νυκτός· ἀπεστέλλθησαν ἴσως ἀφ' ἐτέρων ὀμμάτων,  
ὑπερφῶν ὀμμάτων, ἅπερ τὸ ἱερὸν αὐτῶν πῦρ, ὁμοει-  
δοῦς, ἴσως, πρὸς αὐτὸ ὄντα ὕψης, ἐσεβίσαστο...

ᾠ Νῦξ μελανείμων, εἰπέ μοι!...

Ἄλλ' ἐκεῖνη σιγᾷ.

— ᾠ γλυκύδακρυ τῆς Νυκτός φάσμα!

... Σ' ἐξορκίζω εἰς τὰ αἰθέρια δάκρυά σου,  
εἰς τὸ πᾶμφωτον ἰνδαλμ' οὗ ἡ βραχεῖα στέρησις  
ἀποστᾶζει αὐτὰ ἐκ τῶν ὠχρῶν σου βλεφάρων! λᾶ-  
λησόν μοι...

Τότ' ἐκεῖνη συγκεκινημένη ὑπὸ τοῦ βαθέος ὄρκου  
τοῦ τὸ ὄνομα τοῦ προσφιλοῦς ἰνδάλματος ἀπηχίσαν-  
τος· ἐστέλαξε δύο ἔτι χρυσᾶς ψεκᾶδας ἀνὰ τὰ ὕψη,  
καὶ ἔτι τὸν μέλανα πέπλον, ὡς τοῦ πένθους αὐτῆς  
σημαίαν ἐκείσε ἀπλοῦσα, ἐτάνυσε θροοῦσας τὰς πτέ-  
ρυγας καὶ κατῆλθε μέχρις ἐμοῦ ἐν τῷ εὐσκήφῳ δάσει.

Ἦν ὠχρὸν γιγάντιον ἄγαλμα μεγαλοπρεπῶς ὠ-  
ρχιον ἐν τῇ ὠχρότητι αὐτοῦ. στὰν δὲ πρὸ ἐμοῦ, τῆς  
εὐρύτατα κυματιζούσης ἐβενώδους κόμης, τὸν ἀραι-  
ρεθέντον πέπλον ἐπὶ τοῦ πλαστικοῦ σώματος ἀντικα-  
θιστώσης, διήνοιξε τὰ τέως ἐσφραγισμένα χεῖλη.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

## ΖΩΑ ΜΙΚΡΑ ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ

### Ἐπιζωοτία.

Θυμιάζομεν, ὅσκις λόγος γίνεται περὶ τῆς νοση-  
σύνης καὶ συντηρήσεως τῶν ἐν Εὐρώπῃ ζώων, πλείστοι  
δὲ τῶν ἐντεῦθεν τῆς Βουδαπέστης δυσπιστοῦσι περὶ  
τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῶν, καίτοι πρὸ τῶν ὀφθαλ-  
μῶν μας ἀποκαλύπτονται. Ἡ πρὸς τὰ κτήνη σκλη-  
ρότης, ἀπόρροια ἀλγεινῆς ἀμαθείας, διέρχεται ὡς  
πύρινον ἄρμα τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ μετώ-  
που αὐτοῦ ἐναποθέτει τὸ σῆμα τῆς κατασχύνης· «ψυ-  
» χαὶ δικαίων οἰκτεῖρουν τὰ ζῶα», κρᾶζει ὁ Ἰησοῦς.  
Ἄλλ' ἡ βίβλος τῶν προφητῶν ἀψόρως ἀποτεφοῦται  
ὑπὸ τῶν σκωλήκων καὶ οὐαί! εἰς τὸν ἐκζητοῦντα  
τὴν ἀναψυχάν τῶν ἀρχαίων σελίδων. Ἡ Ραχὴλ  
ἄπαξ ἐνθρήνησε...

Δυσαναχετοῦμεν διὰ τὴν ἐπιδημίαν τῶν ζώων καὶ  
σπεύδομεν πρὸς τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν Ἀθιγγανίδων,  
ἀγνοοῦντες τὴν ὑπαρξίν τοῦ κτινιάτρου, καθ' ὃν χρό-  
νον τὰ ἀτυχῆ κτήνη γονατίζουν, καὶ ἐκ τῶν κρωγμῶν  
τῶν ὀρνέων ὀδηγοῦμεθα ὅτι διατελοῦμεν εἰς τοὺς σκο-  
τεινοὺς αἰῶνας, ὁπότε αἱ πεδιᾶδες καὶ τὰ παραπο-  
τάμια ἀντὶ δεινρυλλίων ἐφιλοζέουν τοὺς σκελετοὺς  
τῶν ζώων. Ἀλγεινὸν θέαμα ἡ νόσος τῶν τετραπό-  
δων. Πίπτουν ἐν ἀραιώσει καὶ διὰ τῶν μυκηθμῶν  
ὑποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς φλογώσεως τῶν ἐντέρων  
καὶ τὴν ὀδύνην, ἣν αἱ βόες πρὸς πάντων ἐν τῇ ἐγκα-  
ταλείψει των αἰσθάνονται καὶ μάλιστα ὅταν ἐξ ἀπο-  
στάσεως ἀκούουν τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀνθρώπων,  
ὦ ἄνθρωπε! φεῦ, ὀλίγιστοι συγκινοῦνται.

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις δὲν ἀρκεῖ τὸ ράμφος καὶ  
οἱ κυνόδοντες πρὸς καλπαστικὴν ἐξαφάνισιν τῶν πτω-  
μάτων. Αἱ στρατιαὶ τῶν σκωλήκων εἰς τὰ βόρεια κλί-  
ματα ἐγκαίρως ἀποθεοῦνται εἰς τὴν ὑστάτην μετα-  
μόρφωσιν καὶ ἐναπόκειται εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν  
θερμοκρασίαν νὰ προπέμψῃ ἀμειλίχτως εἰς τὸν ὕμνον  
τῶν κεκοιμημένων τοὺς Λευίτας καὶ κοσμικοὺς, οἵτι-

νες ἀρελῶς σημειοῦσιν τὸ ὕστατον ἐνύπνιον τῆς διακρίσεως καὶ τῶν μεγάλων ἀρετῶν των;

Δὲν πρόκειται περὶ ἀνδρῶσεως φιλανθρωπικῶν κατὰσταμάτων, ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ, περὶ τῶν ζώων, ἀποῦ στερούμεθα ἐνός *Βρεφοκομείου* εἰς ὁλόκληρον Ἐπικρίαν, ἐνθα οὐδεὶς ἀσκητῆς ὑπάρχει. Τί γίνονται τόσα νόθα βρέφη; Δὲν εἶνε ἐγκλημα τόσκι ὑπάρξεις καὶ μειδιήματα νὰ ἐκσπενδονίζωνται ὡς οἱ φλοιοὶ τῶν κερύων εἰς τὰς θήκας τοῦ μαγειρείου; Ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἡ γῆ δὲν ὁμιλεῖ, ἀλλ' ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν κατοικεῖ ὁ ἅγιος θεός, ὅστις ἀθροίζει τὰ δάκρυα τῶν νόθων, τὴν ὑστάτην ἀναλαμπὴν τοῦ βλέμματός των καὶ χάριν αὐτῶν ὁ θεὸς γινώσκει ὅποια δεινὰ νὰ δωρήσῃ εἰς τὸν περιούσιον τοῦτον λαόν, οὗ ἡ μέλουσα γενεὰ οὔτε θὰ καταδεχθῇ νὰ χαιρετήσῃ τὴν πόλιν τῶν μνημείων ἑστωσαν ταῦτα πομπῶδη καὶ μεγαλοπρεπῇ.

Τὸ σήμερον κυπαῖ· καθημερινὴ ἡμέρα· τόσον τὸ καλλίτερον, διότι οἱ πρεσβυούμενοι μένουσι μόνοι ἐν τῷ Ναῷ. Ἀνάπτουν μικρὸν κηρίον καὶ πρὸ τῆς εἰκόνης κινοῦν τὰ χεῖλη. Ἐξέρχονται γαλήνιοι καὶ βαδίζουν πρὸς νέαν ἄγραν. Ἐν τούτοις εἰσὶν ἔνοχοι καὶ ἀλαχοῦ ἡ θέσις των. Τὸ βρέφος ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἡ ψαῖνα Μήτηρ ἐξέσπενδονήσεν ἐν γνώσει τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὴν συντέλειαν, δὲν εἶναι *φλέγμα*, ἀλλὰ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς, ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' εἶνε νόθος καὶ ὁ ἄμβων σιγᾶς, ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία κατανύγει ἄλλους λαούς, ὁ δὲ ἡμέτερος γινώσκει ἕνα καὶ μόνον κανόνα, τὸν προβληματώδη γάμον, δι' οὗ σφυρηλατεῖ τὰς νευρικὰς συγκινήσεις, ἃς ἐπέβαλλεν ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ. Ἦσυχεῖτε· ὁ συριγμὸς τῆς ἀτυμάρξεως θὰ φέρῃ ὡς πρῶτους ἐπιβάτας τὰς ἀδαλφὰς τοῦ Ἐλέου καὶ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Βρεφοκομείου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου θὰ τύχῃσι περιθάλψεως ἀντὶ φρικώδους θανάτου, τόσα ἀτυχή πλάσματα καὶ ὧν ἡ δέησις θὰ προσθήσῃ νέον κρίκον τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης εἰς τὸ σωματεῖον τῆς φιλανθρωπίας καὶ τὴν μεγάλην τιμὴν πρὸς τοὺς πονούντας τὰ ἐκθετα βρέφη. Ὑπάρχει παρὰδοσις παρὰ τοῖς χωρικοῖς, κατ' ἣν πιστεύεται ὅτι ὁσάκις ἐνσκήπτει δυστύχημά τι εἰς τὸ χωρίον ἢ θύελλα, νόθος ἐτέθη καὶ εἰς τὸ δάσος διεμελίσθη. Ἐξέρχονται πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ· προσκλίνουσιν δὲ καὶ εἰς ἄλλας ἐνεργείας καὶ ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἐγκληματίσαντες τιμωροῦνται κατὰ τὸν ἀμερικανὸν νόμον, μὲ τὴν διαφορὴν ὅτι ἐνταῦθα μετέρχονται τοὺς ραβδισμούς· ὁ χωρικός ὁρᾷ τὴν στοργὴν τῶν ζώων καὶ τῶν πτηνῶν καὶ σθερῶς ἀγκυκατεῖ καὶ ἀπορεῖ πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐγκληματεῖ πρὸς νήπιον. Εἶπατε εἰς τοὺς χωρικοὺς χάριν ἀττίσμου ὅτι εἰς τὸ χωρίον των ἀπωλέσθη βρέφος καὶ ἀμέσως ἔντρομοι ἀθροίζονται εἰς τὸν Νέρο-θηκα τοῦ Ναοῦ καὶ συζητοῦν περὶ τῆς ἐξιλέωσως. Καὶ ἰδοὺ αὐτὶ οἱ ἀγκυκατεῖ τρέμουν ἀναπολαύντες τὴν ἀκαρτίαν. Ὅταν καλλιεργηθῶσιν καὶ αἱ καρδίαι τῶν χωρικῶν, οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων θὰ βεβαιωθῶσιν ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν ὁκλάζει ἀκατατέργαστος ἀδάμας. Πόσα νόθα βρέφη ὑποθετοῦσιν

οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ χωρίων τῆς Θεσσαλονίκης ἐκτὸς ἐκείνων, ἅτινα τὸ βρεφοκομεῖον τῶν Δυτικῶν διασώζει ἐκ τοῦ αἰκτροῦ θανάτου.

Τέλη Δεκεμβρίου 1880 μετέβαινον ἔξ Οὐγγαρίας εἰς Τεργέστην. Ἡ ἐταιρεία τοῦ σιδηροδρόμου αὐτῆς τῆς γραμμῆς εἶχε πτωχεύσει καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἐστὶ-βαζε τοὺς ἐπιβάτας εἰς *θερινὰ βαγόνια*. Νῦν τῶν βορείων κλιμάτων, ἥτις ἤθελε κλονίσει καὶ τὸν Ἡρακλῆ Ἥμην μόνος εἰς ὁλόκληρον βαγόνιον. Ἀγρία ἡ νῦν τῶν ἀπεράντων πεδιᾶδων—*Poust*— τῆς Οὐγγαρίας. Οἱ δὲ σταθμοὶ εἶχον τὴν ὄψιν τῶν ἐρημωθέντων κοιμητηρίων. Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἐξέφρασα τοὺς γογγυσμούς μου πρὸς γέροντα ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον τοῦ σταθμοῦ, ὅστις ἠρκέσθη ἀπλῶς νὰ λάβῃ ὑπὸ σημείωσιν τὸ ὄνομά μου καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ βαγονίου. Καὶ ὅσον ὠμίλουν, αὐτὸς ἐσιώπα· ἐνόμισα δὲ ὅτι κατὰ διάνοιαν μὲ οἰκτεῖρει τόση ἀγαθότης καὶ ὑπομονὴ ἐκ μέρους ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου! Πρὶν προσεγγίσωμεν εἰς τὸν ἄλλον σταθμὸν, παρατηρῶ ὅτι ἡ ἀτυμάρξεα βαδίζει βραδέως καὶ ἐκ τινος σταθμοῦ τῶν ἐργατῶν παρακλινθεῖ πελώριον ἄνδρα, ὅστις κατ' εὐθείαν γραμμὴν διευθύνεται πρὸς τὸ βαγόνιόν μου. Ἡ γλυκεῖα καὶ ἀρρενοπὴ φυσιογνωμία του, ὁ στρατιωτικὸς μανδύας μὲ τὰ ἄφθονα σήματα τῶν παρασήμων, ἐνέφαινον ὅτι ἦτο ὁ ἀνὴρ τοῦ καθήκοντος· πρὶν ἐκπνεύσῃ ὁ χαιρετισμὸς του, συνιστᾶται ὡς ἱατρός τῆς γραμμῆς καὶ σπεύδει μετὰ προσοχῆς καὶ στοργῆς εἰς τὰς παρατηρήσεις του· ὁ μικρὸς του σάκκος ἐμπεριείχε τὰ ἀνγκυκατὰ φάρμακα καὶ διὰ τοῦ βλέμματός του ἐνεφύσα ἡρωϊκὴν δύναμιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πάσχοντος. «Σεῖς οἱ μεσημβρινοὶ λαοὶ εἰσθε ὅλο νεῦρα καὶ καταβάλλεσθε ἀμέσως· ἡ ἀνατολικὴ δίκαια εἰς τὰ μέρη μας δὲν περνᾷ· ὁ Δευκαλίων εἰς τὰς πεδιᾶδας τῆς Οὐγγαρίας θὰ διεσκορπίζῃ τεμάχια *Souncas* (χοίρου) ἀντὶ λίθων καὶ θωπεύων με μὲ ἐπὶ τῆς τοῦ πικρότερου φάρμακον. Καὶ ἐνῶ ἐνόμιζον ὅτι θὰ μὲ ἐγκυκατεῖψῃ, μὲ τοποθετεῖ εἰς τὸν παρκακείμενον σταθμὸν, ἐνθα σφριγῶσα γυνὴ μετέδιδε τὰ τηλεγραφήματα τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ὀλίγον περαιτέρω *δωδεκαετής νεῖρις* κατέγραφεν εἰς τὸ μητρώον τὰς *σιτοπομπείας* καὶ τὰ δέματα τῆς καυσίμου ξυλικῆς ὕλης· ὁ δὲ εὐτράπελος σταθμαρχὴς μέλων διέσχισε τὴν χιόνα πανταχοῦ παρών. Ἐκτὸς τῶν περιποιήσεων ἔσχον καὶ ἐμπιστευτικὰ τεκμήρια τῆς φιλίας παρὰ τοῦ ἱατροῦ, παρ' ὃν ἔμαθον ὅτι εἶνε νόθος. Ἀποχαιρετῶν με, —«γίνωσκε, μὲ εἶπε, ὅτι δὲν ἀνήκω εἰς οἰκογένειαν. Εἶμαι νόθος καὶ ἰδοὺ ὁ ἀριθμὸς τοῦ φιλανθρωπικοῦ κατὰστάματος τῆς Βιέννης· ἡδυνάμην νὰ ἀνεύρω τοὺς δημιουργοὺς τῆς ὑπάρξεώς μου, ἀλλὰ τοὺς περιφρονῶ. Τὸ φιλάνθρω. κατὰστῆμα ἐμπνέει ἀκούσταν ὑπομονὴν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν λήθην τῆς βαθυτάτης ὁδύνης, ἣν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται, ὁσάκις ἀναπολεῖ ὅτι *μητρικὸν φέλλημα* δὲν ἐτέθη εἰς τὰς δροσερὰς παρειὰς τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας. Οἱ Νόθοι δὲν *λησμοῦν* τὸ στίγμα. Τὸ μέλλον ἀνήκει

αὐτοῖς, οἵτινες ἐξ ἀπαντος καὶ ὑπὸ ἄλλους ὄρους ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θὰ ἀνασκάψουν τοὺς νόμους τοῦ Δράκοντος».

Ὁ «Νέος Ἐλευθερ. Τύπος» τῆς Βιέννης ἀρχομένου τοῦ 1891 [ἐδημοσίευσεν τὴν λαμπροτέραν ἐπιφυλλίδα περὶ τῆς ἐν Οὐγγαρία οἰκτρᾶς καταστάσεως τῶν κτηνῶν. Ἄλλ' ἔκτοτε ἡ κτηνοτροφία τῆς Οὐγγαρίας ἀνυψώθη εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον καὶ ὁ χωρικός ἤδη σκιρτᾷ καὶ μετακινεῖ ἀκαταπαύστως ἀντὶ ἀδρῶν χρημάτων τὰς ἀγέλας τῶν ἵππων καὶ τῶν βοῶν εἰς τὰ γειτονικά κράτη. Καὶ ἡ Μακεδονία κέκτηται μαγευτικὰς κοιλάδας πρὸς γονιμοποίησιν τῶν ζώων καὶ αὐξήσιν τῶν ποιμνίων ὑπὸ τὰ φυλάγματα τῶν δασῶν, ἐνθα κατὰ τὸ θέρος σιγῇ θανάτου ἐπικρατεῖ. Ἐὰν οἱ γαιωκτῆμονες ἐγίνωσκον τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου, θὰ εἶχον ἤδη προσεγγίσει καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν κτηνοτρόφων τῆς Εὐρώπης. Τὸ κέρδος τῆς τοκογλυφίας δὲν εἶνε μόνιμον· κληροδοτεῖ λυπηροτάτας ἀναμνήσεις, ἐξευτελίζει καὶ ὠθεῖ πρὸς τὴν κατάραν τὸν ἄνθρωπον· ἡ κτηνοτροφία θὰ ἀναζωογονήσῃ καὶ τὴν γεωργίαν καὶ οὕτω θὰ διαχυθῇ ἡ παιδρότης καὶ ἡ ἀφθονία τοῦ ἄρτου εἰς ὅλας τὰς τάξεις.

Πᾶσα ἐπαρχία ὀφείλῃ νὰ ἔχῃ πολιτικὸν κτηνίατρον ὡς ἡ Σύμωνα καὶ οὐχὶ νὰ συμβουλευώμεθα οἱ χωρικοὶ τοὺς πεταλωτάς (Ναλπίνιδες). Ἐσχάτως ἡ κωμόπολις Μ. ἐν διαστήματι 10 ἡμερῶν ἀπώλεσε 15 ἀγελάδας, ἔντρομοι δὲ οἱ κάτοικοι ἔσπευσαν εἰς τὸν ἀγίασμόν. Εὐτυχῶς ἀποσοδῆθη ἡ ἐξάπλωσις. Ἐν τούτοις εἰς τὰ μεμακρυσμένα χωρία πολλάκις δεκατίζονται τὰ ζῶα καὶ ἐξ ἄλλων αἰτιῶν καὶ ὁ βουλόμενος νὰ μάθῃ αὐτὸς δύναται νὰ πλησιάζῃ τοὺς εἰς τὴν ἀγορὰν χωρικοὺς, οἵτινες μελαγχολικῶς θεῶνται τὴν συναλλαγὴν τῶν κτηνῶν. Ἐὰν πᾶς ὅστις τρέφει ζῶον ὑποχρεοῦτο νὰ δηλώσῃ τὸν θάνατον τοῦ ζώου πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ προστίμου, ἡ στατιστικὴ στήλη τῶν ζώων θὰ ἔχεν ἀνηρτημένην τὴν πένθιμον σελίδα καὶ τοὺς λόγους, δι' ὧν ἐλαττοῦνται καὶ τὰ κτήνη. Ἀπαιτεῖται ἐξ ἀπαντος νὰ ἐφαρμοσθῇ αὐστηρότατα ὁ νόμος κατ' ἐκείνων, οἵτινες φορτώνουν βαρέως τὰ ὑποζύγια τῶν συγχρόνων καὶ τὰ κυπῶσιν ἀνηλεῶς. Μισθάρονται καὶ τὰ ζῶα καὶ ἀπόδειξις ἡ νοσηροσύνη καὶ ἡ στοργή, ἣν αἰσθάνονται πρὸς τοὺς κυρίους των καὶ ἥτις κινεῖ τὸν θαυμασμόν. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου οἰνόφυλξ χωρικός ἔκειτο ὡς πτώμα ὀλίγον μακρὰν τοῦ μεγάλου δρόμου· ὁ ἵππος ἴστατο πλησίον αὐτοῦ ὡς φύλαξ χωρὶς νὰ θίξῃ τὴν πέριξ γλῶσση. Ἐκ περιεργείας οἱ διαβάται τὸν ἐπλησίασαν, ἀλλ' ὁ ἵππος στρέφεται κυκλοειδῶς καὶ χρεματίζει μὴ τυχόν πᾶθῃ κακόν τι ὁ κύριός του. Χάριν τῆς νοσηροσύνης τοῦ ἵππου οἱ θεαταὶ ἔλαβον πρόνοιαν περὶ τοῦ οἰνόφυλγος χωρικοῦ βυθίσαντες αὐτὸν εἰς τὸν ποταμόν, ἐξ οὗ πᾶρυτα συνῆλθεν.

Ἄλλο περιεργότερον. Εἰς τὴν κωμόπολιν Μ. ἡ ἀγέλας τῆς οἰκογενείας Τ. Α. συγκινεῖ εἰσέτι ὁλόκληρον τὴν συνοικίαν. Ὁ οἰκοδεσπότης μετὰ παρέλευσιν

τεσσαράκοντα ἡμερῶν χάριν τοῦ γάλακτος ἐθυσίασε τὸν μόσχον. Βραδύνει ἡ λήθη τῆς μητρὸς καὶ τὸ τραῦμα τῆς στοργῆς ὑφίσταται. Ἀνωφελὲς ἡ μεταμέλεια τοῦ οἰκοδεσπότη. Τὸ ζῶον ἀπέλεσε τὸ γάλα. Κατ' ἀρχὰς οὕτως ἐξηγήθη τὸ πᾶγμα, ἀλλὰ πρωΐαν τινὰ ἡ οἰκοδέσποινα παρατηρεῖ ὅτι ὁ κύων θηλάζει τὴν ἀγελάδα. Ἐγνώσθη τότε ὅτι ὁ κύων μετέδιδε τὰς θωπείας αὐτοῦ πρὸς τὸ ζῶον καὶ ὡς ἀντάλλαγμα ἐρρόφα τὸ γάλα τῆς. Διὰ τὸν κύνα οὐδὲν ἀπεσκευαίον συνέβη, ἐκτός τοῦ καγχασμοῦ τῶν πέριξ. Ὁ Ἰούλιος Βέρν διηγεῖται ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὰ ἄγρια ποίμνια παρακολοθοῦνται ὑπὸ τῶν κυνῶν ὡς φυλάκων καὶ πρὸς ἀμοιβὴν ἐπιτρέπουσιν αὐτοῖς νὰ θηλάζωσι.

Γεωργὸς τις ἐκ τοῦ χωρίου Α. διότι ὁ κύων αὐτοῦ ἐπετίθετο ἀνευ ὕλακων ὑπούλως καὶ ἤκουε διὰ τοῦτο παράπονα, ἀνῆρτησεν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ μικρὸν κώδωνα, δι' ὃν οἱ διαβάται συνέχαιρον αὐτῷ διὰ τῶν ῥοπῶν· ὁ κύων ἐσωφρονίσθη. Τίς οἶδε ἡμέραν τινὰ ἐὰν τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου τοῦ συκοφάντου. Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι τοὺς συκοφάντας ἐθεώρουν ὡς ὀλοτήρας τῆς κοινωνίας καὶ σοφῶς ἐπρακτοὶν ἀπαγχονίζοντες αὐτούς.

Ἐν Μοναστηρίῳ.

(Ἀκολουθεῖ)

A. TSIMIS.

## ΦΑΣΜΑΤΟΣ ΑΡΑ.

Ἦν Ἀπριλίου νύξ ἑαρινή, γλυκεῖα, ἀστερόεσσα· ἡ ξεφυρίτις ἔπνει πως ψυχρά· ἐμάχμαiren ὁ γαλαξίας ἐπὶ τοῦ εὐρέος στερεώματος, ὅπερ τὸν ὀρίζοντα περιέβαλλεν ὡς χλαίνα μέλαινα χρυσόστικτος. Ἡ Φοίβη ἦν που κεκρυμμένη, οὐδὲν τὴν ὥχραν αὐτῆς μορφήν ἐβλεπέ τις ἐπὶ τοῦ στερεώματος ὡς ἄλλοτε.

Ἦ ὥρα ἦτο ἡδὴ μεσονύκτιος, καιρός, καθ' ὃν περ οἱ νεκροὶ ἑῶντες τὸ νέρτερον αὐτῶν κατοικητήριον ἐξέρχονται ἀπὸ τῶν τάφων καὶ περιπλανῶνται ὡς σκιαὶ ἀνά τὰς πεδιλάδας ταχύτερον ἐλάφων ἄχρως ἀλεκτροφώνιας.

Τὸ κοιμητήριον τοῦ χωρίου ἦν πανέρημον καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἀνέδιδε φωσφορισμοὺς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὅτε μὲν ζωρότερον, ὅτε δὲ ἀβληχρότερον πως λαμπυρίζοντας. Ἦσαν οὗτοι ἴσως τῶν σκιῶν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐν τῷ σκότει σκαρδαμύσσοντες, τὰ δ' ἀερώδη αὐτῶν σώματα ἀφανῆ ἦσαν ὅλως.

Καὶ ὅμως ἀπὸ τινων ἡμερῶν φήμη διεδίδετο ἀνά τὸ χωρίον, ὅτι ὤφθη παρθένος λευχείμων ὑψηλὴ γοργῷ τῷ βήματι περὶ τὸ κοιμητήριον πολλάκις περιτρέχουσα καὶ στεναγμούς ἀφιεῖσθ βαθεῖς. Πολλοὶ τῶν χωρικῶν δυσχυρίζοντο ὅτι ἰδίους ὄμμασιν εἶδον τὸ φῶμα τὸ πλανώμενον. Ἦν δὲ αὐτό, ὡς ἔλεγον, τῆς πρό τιος αὐτόχειρος θανούσης κόρης χωρικῆς,